

Sygn. akt II KK 343/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **E. J.**

skazanego z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 listopada 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 18 kwietnia 2016 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze pozbawienia wolności i sprawę w tym zakresie
przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2016 r., uznał oskarżonego E. J. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art.

12 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec niego karę „1 (jednego) pozbawienia wolności” oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych, a na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Wyrok uprawomocnił się w dniu 26 kwietnia 2016 r., bowiem nie został przez żadną ze stron zaskarżony.

Kasację w sprawie wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego na korzyść skazanego E. J. w zakresie orzeczenia o karze pozbawienia wolności zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na orzeczeniu o karze pozbawienia wolności bez określenia jej wysokości, a zatem bez faktycznego dokonania rozstrzygnięcia co do orzeczonej kary. W konkluzji autor wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest zasadna, ponieważ zaskarżony wyrok został wydany z rażącą obrazą wskazanego w kasacji przepisu prawa procesowego, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Analiza treści wydanego orzeczenia pozwala uznać, że Sąd Rejonowy orzekając wobec oskarżonego E. J. karę pozbawienia wolności nie określił jej wysokości (określił tylko jej rodzaj), przez co jej wymiar pozostaje w sferze przypuszczeń, a sam wyrok w tym zakresie stał się niemożliwy do wykonania.

Zgodnie z przepisem art. 37 k.k. karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach, przy czym trwa ona najkrócej miesiąc, a najdłużej 15 lat. Treść orzeczenia określającego wysokość kary „1 (jednego) pozbawienia wolności” nie pozwala na ustalenie, czy Sąd wymierzył karę pozbawienia wolności w wymiarze jednego miesiąca, czy też w jednego roku. Wprawdzie przepis art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii określa dolną i górną granicę kary pozbawienia wolności, jaka na podstawie tego przepisu może zostać

wymierzona, tj. od 6 miesięcy do lat 8, tym niemniej, zgodnie z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., wyrok skazujący powinien zawierać rozstrzygnięcie m.in. co do kary. Brak w wyroku Sądu Rejonowego rozstrzygnięcia co do wysokości orzeczonej kary prowadzi do „konieczności” dokonywania jego interpretacji, a tę z kolei uznać należy za niedopuszczalną. Nie można bowiem opierać się na założeniu, że sąd omyłkowo wymierzył karę poniżej jej dolnego progu ustawowego zagrożenia, skoro orzekł karę „1 (jednego)” - w domyśle „miesiąca” - pozbawienia wolności. Brak w wyroku skazującym określenia wysokości orzeczonej kary powoduje, że Sąd w istocie nie dokonał rozstrzygnięcia, co do kary zgodnie z wymogiem zawartym w art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., a obrazę tego przepisu uznać należy za rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2010 r., II KK 18/10, OSNwSK 2010, poz. 468).

Mając na uwadze zasadność postawionego w kasacji zarzutu, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze pozbawienia wolności i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, który rozpoznając ponownie sprawę będzie miał na uwadze treść art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc